

Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága

1535 Budapest, Pf. 773.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírottak **Kapronczay Stefánia** és **Dr. Fazekas Tamás**, értesítési cím: **Társaság a Szabadságjogokért, 1084 Budapest, Víg utca 28.**, magyar állampolgárok az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1.§ e) pontjára hivatkozással, figyelemmel az Abtv. 21.§ (4) bekezdésére **indítványozzuk, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Magyar Köztársaság mulasztásban megnyilvánuló alkotmány sértését** az Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 2. § (1) bekezdésére, 54. §-ára, a 67. § (1) bekezdésére, valamint a 70/A. §-a tekintettel, **a tervezett intézeten** (vagyis egészségügyi intézményen) **kívüli szüléssel kapcsolatos jogszabályok hiánya tárgyában**, valamint indítványozzuk, hogy az **Alkotmánybíróság kötelezze az Országgyűlést és a Kormányt jogalkotási kötelezettségének teljesítésére** az alábbiak szerint.

Az Abtv. 49. §-ának (1) bekezdése szerint mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség akkor áll fenn, ha a jogalkotó szerv jogszabályi felhatalmazásból származó jogalkotási feladatát elmulasztotta és ezzel alkotmányellenességet idézett elő. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint akkor is megállapítható a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség, ha a jogi szabályozás szükségessége azért keletkezett, mert az állam bizonyos életviszonyokba beavatkozott, és ezáltal megfosztotta az állampolgárok egy csoportját alkotmányos joguk érvényesítésétől.¹ Az Alkotmánybíróság mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet állapít meg akkor is, ha alapjog érvényesüléséhez szükséges jogszabályi garanciák hiányoznak.² Mulasztás megállapítására kerülhet sor továbbá akkor is, ha súlyos szabályozási hiányosságok állapíthatók meg, és ennek következtében alkotmányellenes helyzet keletkezik.³

I.

Általános áttekintés

¹ 22/1990. (X. 16.) AB határozat, ABH 1990, 83, 86.

² 15/1998. (V. 8.) AB határozat, ABH 1998, 132, 138.

³ 12/2004. (IV. 7.) AB határozat, ABH 2004, 217, 226.

Az Egészségügyi Világszervezet (WHO) dokumentumaiból kiolvasható az intézeten kívüli szülés a kórházban történő szüléssel való egyenrangúságát valló szemlélet, több dokumentum és ajánlás⁴ foglalkozik a szülést kísérő, s szükség esetén ellátást biztosító egészségügyi szakszemélyzet (bábák) tevékenységével, feladataival és felelősségével. A WHO európai és amerikai regionális irodáinak 1985-ben tartott ülésén az elfogadott ajánlások⁵ közé bekerült, hogy tiszteletben kell tartani a várandós megalapozott döntését arról, hogy hol szeretne szülni. Az 1996-ben kiadott komplikációmentes szülésről szóló WHO ajánlás⁶ is egyenrangú eljárásként kezeli az intézeten kívüli és a kórházi szülést, megfogalmazza: megfelelő tájékoztatást követően a várandós joga, hogy döntést hozzon a szülés helyszínét illetően, azzal, hogy ez erre vonatkozó döntést tiszteletben kell tartani. A nemzetközi gyakorlat⁷ is abba az irányba mutat, hogy mind több országban alkotnak az anya önrendelkezési jogát és a magzat biztonságát szolgáló szabályozást, az intézeten kívüli szülés az anyák számára választható lehetőség, s nem éri sem őket, sem segítőiket ezért semmilyen hátrány. Több nemzetközi kutatás⁸ is foglalkozott azzal, hogy az intézeten kívüli szülés semmivel sem veszélyesebb a kórházinál az alacsony rizikó faktorú terhességek esetében.

⁴ a bábák képzéséről: (Midwifery education modules) (http://www.who.int/making_pregnancy_safer/documents/9241546662/en/index.html); a WHO ápolási és bába programjáról: (The Nursing & Midwifery program at WHO) (http://www.who.int/hrh/nursing_midwifery/leaflet.pdf); Nursing and midwifery at WHO (http://www.who.int/hrh/nursing_midwifery/en/index.html); „These recommendations point to the midwife as the basic health care provider in obstetrics delivering care in small health centres, in villages and at home, and perhaps also in hospitals.” In: Care in normal birth: a practical guide, 1996. (http://whqlibdoc.who.int/hq/1996/WHO_FRH_MSM_96.24.pdf)

⁵ Születéskalauz 2., © Mércse egyesület 2001 vagy: http://www.grilla.hu/index2.php?option=com_content&do_pdf=1&id=70

⁶ Care in normal birth: a practical guide, 1996. összefoglalóan 38. oldal (http://whqlibdoc.who.int/hq/1996/WHO_FRH_MSM_96.24.pdf)

⁷ Többek között Németország, az Egyesült Királyság, Hollandia, Svédország Európában. Az American Public Health Association 2001-ben kiadott „Increasing Access To Out-Of-Hospital Maternity Care Services Through State-Regulated and Nationally-Certified Direct-Entry Midwives” c. állásfoglalása is egyértelműen fogalmaz (American Journal of Public Health, Vol 92, No. 3, March 2002.)

⁸ Többek között: Kenneth C. Johnson – Betty-Anne Daviss: Outcomes of planned home births with certified professional midwives: large prospective study in North America, British Medical Journal, 2005. 7505. sz. vagy <http://www.bmj.com/cgi/content/full/bmj%3B330/7505/1416>; Anderson RE, Murphy PA. “Outcomes Of 11,788 Planned Home Births Attended By Certified Nurse-Midwives. A Retrospective Descriptive Study.” *Journal of Nurse-Midwifery*, 1995 Nov-Dec;40(6):483-92. (Abst); Patricia A. Janssen, PhD, Lee Saxell, MA, Lesley A. Page, PhD, Michael C. Klein, MD, Robert M. Liston, MD and Shoo K. Lee, MBBS PhD - Outcomes of planned home birth with registered midwife versus planned hospital birth with midwife or physician forrás: <http://www.cmaj.ca/cgi/content/full/181/6-7/377?maxtoshow=&HITS=10&hits=10&RESULTFORMAT=&fulltext=home+birth+in+low+risk+women&andorexactfulltext=and&searchid=1&FIRSTINDEX=0&sortspec=date&resourcetype=HWCIT#SEC3>

A Magyar Köztársaságban egyetlen jogszabály⁹ sem tiltja az intézeten kívüli tervezett szülést a szülők oldaláról, ugyanakkor az ebben közreműködő egészségügyi szakdolgozók tevékenysége szankcionált, továbbá a később kifejtettek szerint, kidolgozatlan gyakorlatilag minden aspektusa. A szülő nők önrendelkezési jogának védelme és a magzattal mint az emberi élet előfeltételével, illetve a megszületett gyermekkel kapcsolatos állami intézményvédelmi kötelesség és a gyakorlatban tapasztalt hátrányok szükségessé teszik a szabályozást. Az indítványozók álláspontja szerint az Alkotmány 54. §-ában megfogalmazott élethez és emberi méltósághoz való jog, illetve a gyermekek védelméről szóló 67. § (1) bekezdése, valamint a 70/A. §-ban szereplő hátrányos megkülönböztetés tilalma alapján mulasztásban megnyilvánuló alkotmányértést jelent a kérdés rendezetlensége.

A felsoroltakon túl az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében megfogalmazott jogállamiság elvéből fakadó **jogbiztonság követelménye is sérül a szabályozás hiánya miatt**. A jogbiztonság elve nem csak a meglévő jogszabályok hiányosságai miatt sérülhet, hanem úgy is, ha a jogszabályok nem nyújtanak eligazítást a szabályozást igénylő helyzetekben. A jogbiztonság érvényesülése azt hivatott szolgálni, hogy az állam és szerveinek működése, a jogviszonyok felépítése és alakulása világosan és egyértelműen megismerhető, ellentmondásmentes legyen a jogszabályok alapján. A tervezett intézeten kívüli szülés esetében összeütközés tapasztalható, amennyiben a szülő nő esetében semmilyen rendelkezés nem tiltja a tervezett intézeten kívüli szülés választását (illetve a választás lehetősége levezethető az Alkotmányból), míg az ilyen szüléshez szaksegítséget nyújtó egészségügyi dolgozók az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. Kormányrendelet 101. §-a szerinti szabálysértést követik el. Sértik a jogbiztonságot azok a körülmények is, hogy míg a kórházban zajló szüléseknél tisztázottak a felelősségre vonatkozó szabályok, valamint a résztvevő szakemberek esetében a képzés, az engedély megszerzés stb. szabályai, addig az intézeten kívüli szüléseket segítők esetében e rendelkezések hiányoznak. Így az a helyzet állhat elő, hogy bár a szülő nő úgy dönt, hogy intézeten, kórházon kívül hozza világra a gyermekét, az ehhez szükséges feltételek (szakember segítség, tájékoztatás stb.) vonatkozásában a jogszabályok nem tartalmaznak eligazítást, így pedig sérül a jogbiztonság elve.

Emellett említést érdemel az **állampolgári jogok országgyűlési biztosának 4570/2007. számú állásfoglalása**, melyben kifejtette, hogy a „**jogalkotási kényszerhelyzet**

⁹ Ide értve különösen az egészségügyről szóló törvényt, mely az Alkotmánnyal összhangban határozza meg céljai között (1997. évi CLIV. törvény 1.§ b) és c) pontok, tételesen továbbá a 2.§ (1) és (2) bekezdésben, de később is) az önrendelkezési jog tiszteletben tartását, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmát.

tagadhatatlansága” miatt szükség van, a szülő nő és gyermeke alkotmányos jogainak biztosítása érdekében a jogalkotó szervek részéről a megfelelő szakmai, etikai és jogi feltételek megteremtésére a tervezett intézeten kívüli szüléssel kapcsolatban.

Végezetül az állam tárgybani szerepvállalásával összefüggésben az is figyelemreméltó, hogy az egészségügyi miniszter tanácsadó szerve, a Szülészeti és Nőgyógyászati Szakmai Kollégium évek óta több állásfoglalásával is hozzájárult ahhoz, hogy ne jöjjön létre megfelelő szabályozás – ugyanakkor jelenleg már a Kollégium is támogatja a szabályozás létrejöttét¹⁰.

II.

Önrendelkezési jog és intézményvédelmi kötelezettség

Az Alkotmány 54. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaságban **minden embernek veleszületett joga van az élethez és az emberi méltósághoz**, amelyektől senkit nem lehet önkényesen megfosztani. Emellett a 67. § (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaságban minden **gyermeknek joga van a családjá, az állam és a társadalom részéről arra a védelemre és gondoskodásra, amely a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges**.

Az élethez való jog kapcsán az Alkotmánybíróság több határozatában leszögezte, hogy annak **intézményvédelmi oldala** kötelességeket jelent az államra és annak szerveire nézve, tehát az államnak nem elég tartózkodnia az élethez való jog megsértésétől, de arra alkalmas eszközökkel a védelmét is kötelessége biztosítani. Emellett az emberi méltósághoz való jog kapcsán azt is megállapította az Alkotmánybíróság, hogy abból egyéni jogosultságok, jogok származnak, ilyen jog az önrendelkezési jog is. **Az önrendelkezési jog az Alkotmány 54. §-ának (1) bekezdésében kimondott emberi méltósághoz való jogon, mint általános személyiségi jogon alapul.**¹¹ Az emberi méltósághoz való jog szubszidiárius alapjoga az egyéni autonómia védelmének.¹²

Ezen egyéni jogok lényeges tartalmuktól eltekintve nem korlátozhatatlanok, azonban **a korlátozásnak meg kell felelnie a szükségesség és arányosság követelményeinek.**

¹⁰ Lásd: a Kollégium 2002. januári és korábbi negatív (<http://www.nogyogyaszat.eu/friss-hirek/szuleszeti-es-nogyogyaszati-szakmai-kollegium-allasfoglalasa-a-tervezett-otthonszulesrol.html>), valamint a 2008. novemberi, egészségügyi minisztériumi egyeztetések során és a beadott véleményekben képviselt, tulajdonképpen már megengedő állásfoglalásait.

¹¹ 8/1990. (IV. 23.) AB határozat, ABH 1990, 42, 44-45

¹² 56/1994. (XI. 10.) AB határozat, ABH 1994, 312, 313.

Emellett az állam feladata e jogokkal kapcsolatban nem merül ki abban, hogy nem avatkozik bele gyakorlásukba, az egyes jogok érvényesüléséhez **az állam tevékeny szerepvállalására is szükség van, amennyiben megteremti e jogok gyakorlásának kereteit**, létrehozza az ehhez szükséges strukturális és jogszabályi feltételeket. **Álláspontunk szerint az intézetten kívüli biztonságos szülés tényleges garanciákkal biztosított választási lehetőségének megteremtése az állam Alkotmányban foglalt és az Alkotmánybíróság határozataiból kiolvasható intézményvédelmi kötelességéből fakad.**

Ezen intézményvédelmi kötelesség a tervezett intézetten kívüli szülés esetén **kettős jellegű**, egyfelől az **anya önrendelkezési joga** gyakorlásának feltételeit kell megteremteni, másfelől ezzel párhuzamosan a magzattal, illetve a gyermekkel kapcsolatos **életvédelmi kötelesség** teljesítése jelenti az állam feladatát a következőkben kifejtettek szerint.

Az Alkotmánybíróság az ún. első abortuszhatározatában kifejtette, hogy bár az Alkotmány alapján nem dönthető el a magzat jogalanyisága, az azt követően megalkotott a magzati élet védelméről szóló törvény hallgatását a jogalanyiság kérdésében úgy értelmezte¹³, hogy a jogalkotói álláspont szerint a magzat nem minősül jogalanynak. Azonban a magzatot ebben az esetben is megilleti, az állam életvédelmi kötelességéből fakadó védelem, mint az ember létrejöttének megkerülhetetlen előfeltételét.¹⁴ **Az élveszületett gyermek már nem csak emberi élet létfeltételeként, hanem mint jogalany is igényt tarthat az állami életvédelemre.** Ezzel párhuzamos értelmezendő a gyermek fenti állami védelemhez való joga a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődése érdekében.

A fentiekből világosan következik, hogy mind a magzat, mind a születendő gyermek, és nem utolsósorban az anya biztonsága érdekében a jogalkotónak meg kell határoznia mindazon feltételeket, amelyek fennállása esetén az intézetten kívül szülés választható, **meg kell teremteni azt a képzési és engedélyezési rendszert, amely biztosítja, hogy a kellő szakértelemmel rendelkező szakemberek kísérhessék az intézetten kívüli szüléseket, valamint a felelősségi szabályokat is tisztázni kell.**

¹³ 48/1998. (XI. 23.) AB határozat

¹⁴ „Az élethez való jog objektív oldalából ugyanakkor az államnak nem csupán az a kötelessége következik, hogy az egyes emberek élethez való alanyi jogát ne sértse meg, és hogy annak védelméről jogalkotással és szervezési intézkedésekkel gondoskodják, hanem ennél több. Ez a kötelesség nem merül ki az egyes emberek egyedi életvédelmében, hanem általában az emberi életet és létfeltételeit is védi.” 64/1991. (XII. 17.) AB határozat

Az emberi méltóság „anyajogból” levezetett önrendelkezési jog olyan **ún. szubjektív alapjog**, amelyet az egyes ember igényeik és szabadságuk szerint gyakorolhatnak, azonban ehhez szükségesek a jogalkotó szervek által megteremtett garanciák, amelyek lehetővé teszik a joggyakorlást.¹⁵ Az önrendelkezési jog és a tervezett intézeteken kívüli szülés vonatkozásában megítélésünk szerint ez azt jelenti, hogy az **államnak meg kell teremtenie azokat a feltételeket, amely között valóban az egyén szabadságán múlik az, hogy miként rendelkezik a szülés használati és tulajdonviszonyoktól független helyszínéről.** A szülés kétféle modellje, a kórházi és az ún. bábai modell közötti állami különbségtétel, s az előbbi előnyben részesítése sérti az önrendelkezés jogát, hiszen alkotmányosan igazolhatatlan módon lehetetleníti el az intézeteken kívüli tervezett szüléseket, s így szükségtelen és aránytalan módon korlátozza az emberi méltóságból fakadó önrendelkezés jogát.

Az alapjogok korlátozása csak akkor lehet alkotmányos, ha megfelel a szükségesség és arányosság követelményeinek. „az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az állam akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközéhez, ha másik alapvető jog vagy szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát szükséges, hogy a korlátozás megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyenek egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni.”¹⁶ Jelen esetben nincsen olyan alkotmányos jog vagy cél, amely indokoltá tenné a tervezett intézeteken kívüli szülés választási lehetőségének kizárását, ellehetetlenítését. **Az anya és a születendő gyermek élete és egészségének megóvását mint alkotmányos célt a felállítandó garanciák hivatottak biztosítani:** nevezetesen, hogy világos kritériumok szerint dőljön el melyik anya választhat intézeteken kívüli szülést, illetve hogy megfelelő képzési és továbbképzési kritériumokhoz kötődjön az intézeteken kívüli szüléskíséréshez szükséges engedély megadása. **Az önrendelkezési jognak ilyen korlátozása szükséges az állam életvédelmi kötelezettsége teljesítése érdekében, azonban ezen túlmenően nem feladata az államnak korlátozni e jog gyakorlását.**

Hasonlóan az abortuszt választó nő erkölcsi megítéléséhez¹⁷, a két szülési, születési modell közötti választás nem lehet a jog feladata – az állam és a jog feladata a joggyakorlás

¹⁵ Többek között: 23/1990. (X. 31.) AB határozat, 64/1991. (XII. 17.) AB határozat, 48/1998. (XI. 23.) AB határozat.

¹⁶ 879/B/1992. AB határozat

¹⁷ Holló András különvéleménye a 48/1998. AB határozathoz: „A terhes nő személyes döntésének erkölcsi megítélése az alkotmányjog határán kívül esik.”

garanciáinak megteremtése. Álláspontunk szerint a jogi szabályozás hiánya, s a jogalkalmazás által megnehezített joggyakorlás ez esetben egyáltalán nem védhető, hiszen a különbségtétel nem indokolható erkölcsi alapon sem. A már hivatkozott tanulmányok is világossá teszik, továbbá más országok gyakorlatából is egyértelmű, hogy megfelelő tájékoztatás mellett, világos garanciák és a képzési, valamint felelősségi szabályok kialakítása mellett nem veszélyesebb a kórházi szülésnél a tervezett intézeten kívüli szülés. **A szülő nő azon döntésébe, hogy milyen helyszínt, szülés-felfogást választ és kit kíván látni a szülésnél jelenlévőként, az állam semmilyen formában nem avatkozhat be azon túl, hogy a magzat, a megszületett gyermek, illetve az anya védelme érdekében a szükséges keretszabályokat megalkotja és biztosítja azok érvényesülését.** Ugyanakkor a tervezett intézeten kívüli szülés kapcsán az anya joggyakorlása esetén a magzattal kapcsolatos életvédelmi cél vagy a gyermek jogai nem sérülnek, mert a kellő garanciákkal ellátott jogi és szakmai szabályok éppen azt hivatottak biztosítani, hogy az anya önrendelkezését a saját felfogása szerint, sem a maga, sem a születendő gyermeke biztonságát nem veszélyeztetve gyakorolja – az erre irányuló korlátozása az önrendelkezés jogának megfelel az alkotmányossági kritériumoknak. Tehát álláspontunk szerint az állam feladata megteremteni a joggyakorlás, jelen esetben a szülés helyszínének és modelljének megválasztása feltételeit és garanciát, de nem feladata a születendő gyermek és az anya biztonságán túlmenően korlátozni a szülő nő önrendelkezésének szabadságát, például a helyszínre vonatkozó, a biztonságot nem érintő kitételekkel.

III.

Hátrányos megkülönböztetés

Az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése szerint a **Magyar Köztársaság biztosítja a területén tartózkodó minden személy számára az emberi, illetve az állampolgári jogokat, bármely megkülönböztetés,** nevezetesen faj, szín, nem, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel **nélkül.**

Megítélésünk szerint az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése szerinti hátrányos megkülönböztetést jelent az, hogy a tervezett intézeten kívüli szülést választó számára e választáshoz szükséges feltételek nem adóttak. Ahogyan a 14/1995. (III.13.) AB határozat megállapította az azonos neműek élettársi kapcsolatának elismerésének vonatkozásában a

hátrányos megkülönböztetés tilalmának sérelmét, **a diszkrimináció úgy is keletkezhet, hogy a jogalanyok vagy a jogviszonyok valamely csoportjára vonatkozó szabályozás hiányzik.** A megalkotandó jogszabállyal kapcsolatban is fennáll a hátrányos megkülönböztetés tilalmának követelménye, önkényes különbségtételt jelentene például az intézeten kívüli szülést választani kívánók között az, ha a biztonsági feltételek mellett tulajdonlással, használattal kapcsolatos kitételeknek is meg kellene felelnie a tervezett helyszínnek. Ezen túl diszkriminatív minden olyan rendelkezés, ami a megszületett gyermeket hátrányosabb helyzetbe hozza például az anyakönyvezés kapcsán, s ellentmondanak az ilyen rendelkezések az Alkotmány feljebb hivatkozott 67. § (1) bekezdésének. Véleményünk szerint az anyakönyvezés céljával, az állampolgárok hatósági nyilvántartásával, kapcsolatos ésszerű indok nem hozható fel a tervezetten intézeten kívül született gyermekek anyakönyvezésének megnehezítése mellett. Az Alkotmányból nem olvasható ki olyan cél, érdek vagy alkotmányos jog, amely indokolná a különbségtételt a kórházi szülést és az intézeten kívüli szülést választók között. Míg az előbbi csoport számára minden feltétel elvileg adott, de legalábbis a jogszabályok biztosítják azokat, az utóbbiak esetében nincsenek meg ezek a garanciák, s számonkérésük módja sem meghatározott.

A fentiek értelmében álláspontunk szerint azzal, hogy a tervezett intézeten kívüli szüléssel kapcsolatos alapvetően jogszabályi feltételek nem biztosítottak az állam önkényesen és hátrányosan megkülönbözteti azokat a nőket (és szülőket), akik a szülésnek ezt a formáját kívánják választani.

Továbbá: az Alkotmány biztosítja minden ember számára a hátrányos megkülönböztetéstől mentes környezethez való jogot, az állam, így jogalkotó és jogalkalmazó szerveinek kötelessége e jog érvényesülésének biztosítása. **Az emberek és az állampolgárok közti különbségtétel nem minden esetben alkotmányellenes, ugyanakkor az alapjogok esetében nem elegendő, hogy nem önkényes a különbségtétel, de a szükségesség-arányosság mércének is meg kell felelnie.** Hátrányos megkülönböztetés ezen szülőket nemcsak a szabályozatlanság okán, de azért is éri a többi olyan szülőpárhoz képest, akik az intézeten belüli-kórházi szülést választják, mert az intézeten kívüli szüléshez szaksegítségnyújtó egészségügyi dolgozók állami hatósági (ÁNTSZ) engedély hiányában a 218/1999. (XII. 28) Kormányrendelet 101.§ szerinti Egészségügyi, szociális és gyermekvédelmi tevékenység jogosulatlan végzése szabálysértést követik el.

Következésképp habár egyetlenegy jogszabály sem tiltja a szülők számára, hogy gyermekük biztonságos születésének helyét előre maguk válasszák meg, a szüléshez szaksegítséget csak abban az esetben kapnak, ha az egészségügyi dolgozó tudottan szabálysértést követ el – ez pedig nyilván senkitől sem várható el. Ez a helyzet a hátrányos megkülönböztetés tilalmával összeütközésben van.

Ezzel összefüggésben nyilvánvalóan nehézségekbe ütközik az intézeten kívül tervezett módon világra hozott gyermekek anyakönyvezése is, hiszen ahhoz az anyakönyvekről, a házasságkötési eljárásról és a névviselésről szóló 6/2003. (III. 7.) BM rendelet 15. § (3) bekezdése, továbbá (6) bekezdés szerint közreműködő szakorvos igazolását is kell csatolni, amely a kórházban és a kórházon kívül született gyermekek között tesz úgy különbséget, hogy annak alkotmányos alapja nincsen.

IV. Indítvány

Mindezek alapján indítványozzuk, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a **Magyar Köztársaság mulasztásban megnyilvánuló alkotmányvétségét** az Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 54. §-ára, a 67. § (1) bekezdésére, a 70/A. §-a, illetve a 2. § (1) bekezdésére tekintettel, **a tervezett intézeten kívüli szüléssel kapcsolatos jogszabályok hiánya miatt** megállapítani szíveskedjen és **kötelezze az Országgyűlést és a Kormányt a jogi szabályozás megalkotására.**

Az indítványozók hozzájárulnak nevük és az indítvány szövegének nyilvánosságra hozatalához, minden más adatukat kérik zártan kezelni.

Budapest, 2009. október 28.

Tisztelettel:

Kapronczay Stefánia

Dr. Fazekas Tamás